

Tisztelt Vendégeink!

Kedves Kollégák!

Kedves Ballagó Diákok!

Olyan évben fejezitek be képzéseteket iskolánkban, amelyben kettős évfordulót ünnepel a piarista világ és piarista közösségünk. A piarista szerzetesrend most ünnepli alapításának 400. évfordulóját, a mi gödi iskolánk pedig alapításának 25. évéhez érkezett el.

400 éve Kalazanci Szent József iskolát alapított, a Róma utcáin csavargó gyerekeknek. Megindította ezeknek a gyerekeknek a kitétsége: azoké, akik születésükkor „Az élet elején, Isten tenyerén” teli voltak kibontakoztatásra váró lehetőségekkel. Azonban fiatal életükben egyre magukra hagyottabbak lettek.

Kalazancius felismerte, hogy akkor nyílhat előttük teljes, szép felnőtt élet, ha hitben és tudásban erősödnek. Hiába telt el 400 év, ma is ugyanaz a helyzet: hit és tudás nélkül ma sem élhet teljes életet egyikünk sem.

Ennek a Kalazanci Szent József által alapított látható és láthatatlan közösségnek lettetek tagjai azáltal, hogy ebbe az iskolába jártatok.

Kedves Ballagók!

Itt, a Gödi Piar-ban ma vagytok utoljára szakközépiskolai vagy szakérettségis diákként velünk. Azért rendezzük végzős diákjaink számára évről évre a ballagást, hogy ezt a tényt fel tudjuk fogni a szívünkkel, és el tudjunk titeket engedni.

Ezért ismétlődnek ballagáskor, évről-évre ugyanazok a rítusok, szertartások.

Ma Ti is, ahogy az előttek ballagók – utoljára – végigmentek tanulóként az iskola számotokra ismert helyein: az udvaron, az osztálytermeken, a műhelyeken,

a vasfába kalapált szögekkel nyomot hagytatok

s amikor beléptetek a sportpályára, az ünnepség helyszínére, akkor személy szerint Mindnyájan meghúztatok a ballagók harangját, aminek hangjai hozzánk értek, és az égbe szálltak,

és a neveteken szólítottak Titeket, azon a néven, amit szüleitektől kaptatok, és ahogy Isten szólít Titeket.

Most elbúcsúzunk tőletek, mint diákjainktól, és köszöntünk Titeket, mint a vizsgák erőpróbája előtt állókat. Köztes állapotban vagytok: már nem diák, még nem végzett felnőtt. Ha sikerül a vizsgátok, akkor tudtok, az akadályt átlépve, új utakon elindulni.

Új úton elindulni mindig kaland és kihívás egyszerre kell hozzá hit, erő és bizalom magadban és a körülöttem lévőben.

Olyan időkben váltok felnőtté, amiben nagyot változnak az idők, fordul a világ, és nagyon nehéz méltó, emberi életet élni, mert minden a jelenről, a felületességről, a mohóságról és az anyagiakról szól.

De Ti előnyben lehettek a többi fiatalhoz képest, mert olyan mesterségeket tanultatok ki, és olyan nevelők kísérték Titeket, amelyek/akik megtanították nektek, hogy az igényes munka képes az alkotás örömét adni. Igényes munkához pedig figyelem, idő, elmélyülés és erőfeszítés kell.

Kívánom, hogy olyan életetek legyen, amelyben nem virtuális közösségek, hanem hús-vér emberek vesznek benneteket körül, akik tudnak Titeket szeretni és tisztelni az életetekért, a tudásotokért és a munkátokért.

Élt egy magyar költő, Nagy Lászlónak hívták. Viszonylag fiatalon halt meg súlyos, hosszú betegségben. Az utolsó vele készült riportban az újságíró feltette neki azt a kérdést, hogy mit üzenne a 100 évvel utána élőknek?

Nagy László erre azt válaszolta, ..”Hogyha lesz még emberi arcuk, akkor csókolatom őket!”

Kedves Fiúk!

Az emberi élet sokszor nehéz, de nagyon szép.

Kívánom nektek, hogy felnőttégetekben is őrizzétek meg örökre „EMBERI ARCOTOKAT”!

Isten áldjon Titeket!